

Serrat, cançó inacabada

El 18 de febrer de 1965 Salvador Escamilla presentava per primer cop a les ones Joan Manuel Serrat

Joan Manuel Serrat | Xavier Mercadé

Joan Manuel Serrat commemora els 50 anys de la seva primera actuació en públic amb cinc concerts en directe al Festival Grec, del 4 al 8 de juliol. El cantautor del Poble Sec viu un moment del tot retrospectiu, iniciat amb la publicació del seu últim treball discogràfic, *'Antologia desordenada'* (Sony Music, 2014), i acompanyat de l'exposició *'Serrat: 50 anys de cançons'* a l'Arts Santa Mònica de Barcelona, que es pot visitar fins al setembre.

A la revista Enderrock d'aquest mes de juliol podreu trobar un article extens, *50 anys de cançons al cor*, d'un dels comissaris de l'exposició de l'Arts Santa Mònica, Lluís Marrassé. El reportatge s'acompanya també d'una tria dels objectes exposats, seleccionada pel documentalista i col·leccionista Fermí Puig, un altre dels comissaris de l'exposició que, a més a més, hi ha aportat el 70% del material expositiu. Puig era present al concert de diumenge de la tanda de cinc que **Serrat** està oferint al Grec, i del qual tot seguit passem a fer la crònica.

La tria del repertori dels concerts al Grec té certa relació amb l'exposició: tant a l'un com a l'altre es pot escoltar les seves primeres cançons (a l'exposició en versions inèdites), temes com el que obria el recital al Teatre Grec, una "Cançó de bressol" on recordava la seva mare Àngeles, i altres de més conegudes com "Cançó de matinada" o la primeríssima cançó de totes les que ha compost, "Ella em deixa" -romàntica com poques: '...Tu, flor adorada, llum del meu racó, cançó inacabada que ha compost el meu amor'. El concert però no va oblidar cançons més recents com "El teu àngel de la guarda", del disc *Mô* (Sony BMG, 2006) .

Flanquejat pels seus admirats **Josep Mas ?Kitflus'** i el mestre **Ricard Miralles, Serrat** anava endinsant-se en material sensible com "De vez en cuando la vida", "De cartrón piedra" i "Mi niñez", aquells paisatges suspesos en el temps de les cançons, on es viu *?sin nada que olvidar porque ayer aprendí a volar perdiendo el tiempo de cara al mar'* i ajuden a agafar aire en el record de *¿con quién y dónde fue mi niñez?*. Precisament va dedicar "Niño silvestre" als milions de nens pobres oblidats del món, "els nens explotats laboralment, sexualment, els que fan de nens soldats, assassinats per a prendre els seus òrgans com a mercaderia". I aquesta cançó va enllaçar amb contrastat aire de swing amb "Algo personal", fent passar el públic de la foscor a posar el focus en les fosques intencions dels maleïts homes de palla.

La darrera part del concert es va omplir de moments lluminosos, com el goig i la pena continguts a la cançó "Helena", els moviments de *crooner* i la fal·lera del "Barcelona i jo", la mirada còmplice prèvia amb **Miralles** per cantar amb alegria "Para la libertad", la vida al rebost que reneix de nou a "Pare", la guitarra a l'esquena amb "Me'n vaig a peu" i sobretot el següent díptic inoblidable. El va iniciar amb la cançó "Mediterráneo", que va despertar la primera gran ovació de la nit. Era la manera que entrés per interpretar a duet l'altra cara de la moneda mediterrània, la meravellosa "Plany al mar". Ai qui ho hauria dit a **Sílvia Pérez Cruz**, quan versionava "Menuda" per al projecte *Immigrasons*, que acabaria compartint escenari diverses vegades amb el mestre de la cançó, rendit als seus encants vocals i interpretatius, com mitja part del públic que es va posar dret per a l'esdeveniment.

El tram final va ser una bateria d'èxits de **Joan Manuel Serrat**, que va tornar a agafar la guitarra per defensar "Hoy puede ser un gran día" i, després de les ovacions de rigor davant el mestre absolut de la composició de cançons, diguem-ne cantautor i poeta també si cal, va seguir amb "Seria fantàstic", "Fiesta", "Paraules d'amor" i "Caminante". Esperem que heretin els desheretats per molts anys més aquestes fantàstiques cançons de **Serrat**, perquè com ell canta: "...Seria fantàstic que res no fos urgent. No passar mai de llarg i servir per quelcom. Anar per la vida sense compliments anomenant les coses pel seu nom. Cobrar en espècies i sentir-se ben tractat i pixar-se de riure i fer volar coloms...". Al Teatre Grec n'hi van volar uns quants.